

Mag ik nog huilen?

Laatst was ik bij de huisarts omdat ik even niet zo lekker in mijn vel zat. Toen hij begon over de borstkanker van bijna tien jaar geleden moest ik enorm huilen. Waar kwam dat nou ineens vandaan? Wat had dat ermee te maken? Ik wilde na 10 jaar juist een feest geven en het leven vieren! Mijn huisarts opperde dat er wellicht dingen waren uit die borstkankerperiode die ik niet goed verwerkt heb... Ik ging hoe langer hoe meer tegen mijn tienjarig jubileum opzien.

Het feest is er dan ook niet gekomen. De emoties kwamen wel regelmatig terug de afgelopen periode. Ik belde met mijn moeder en herinnerde me huilend een specifiek moment uit een van mijn chemodips: dat ik te ziek was om mijn meiden uit te zwaaien toen ze op schoolreisje gingen. En hoe verdrietig ze daarover waren... Ik huilde toen ik onlangs met mijn man sprak over mijn verminkte lijf, mijn slechter geworden conditie en mijn gewrichtsklachten. En iedere keer voelde ik me bezwaard. Ik mag er eigenlijk niet meer over huilen van mezelf. Het is toch al tien jaar geleden? Het gaat toch goed? Wat heeft het voor zin al dat verdriet weer naar boven te halen?

Toen ik mijn jaarlijkse controle had bij de internist-oncoloog, vroeg ze natuurlijk hoe het met me ging. En ja hoor, daar zat ik alweer te janken. Ik besprak met haar dat ik me bezwaard voel wanneer die emoties terugkomen, maar dat er blijkbaar nog veel verdriet zit. Zij vond het allemaal niet zo vreemd. Volgens haar is borstkanker iets dat je waarschijnlijk nooit helemaal kunt verwerken. Je draagt het voor je leven met je mee. Het mag dus nog – huilen om borstkanker.

over Esther

Esther Smid (1968) is freelance journalist en eindredacteur. In 2008 kreeg ze op 40-jarige leeftijd borstkanker. Na alle behandelingen maakte ze samen met haar tweelingdochters een informatief kinderboek: Gewoon pech als je moeder borstkanker heeft. In deze column beschrijft ze welke invloed borstkanker nog steeds heeft op haar leven.

